

INGEZONDEN

EEN KLEINE AANVULLING

Voor de aandacht welke in het April-nummer door de Redactie gewijd is aan mijn uittreden uit de Raad van Beroep der Maatschappij ben ik erkentelijk. Toch noopt mij dat artikelje tot een kleine aanvulling.

Laten we aannemen, dat de inhoud ervan de waarheid weergeeft, zij het dan voor de gelegenheid ietwat aangedikt. Maar de *gehele* waarheid omtrent het werken in de R.v.B. is er toch niet in te lezen.

De functie van voorzitter van de R.v.B. behoort wel tot die, welke ik met het meeste animo heb vervuld, maar dit was alleen mogelijk doordat ik gedurende al die jaren het voorrecht had, de taak van intercollegiale rechtspraak in hoogste ressort te mogen delen met twee collega's, die bij de uitvoering daarvan werden geleid door dezelfde gedachten omtrent de hoogte van het Recht, ook van het intercollegiale, en omtrent de eis van duidelijkheid en nauwkeurigheid, welke aan de vorm der beslissingen behoort te worden gesteld.

De leiding der zittingen is zeker van belang, maar zij bleek niet het moeilijkste en zeker niet het meest tijdrovende deel van de taak. Dit was het redigeren der uitspraken, als „een middel om door breedvoerige motivering verhelderend te werken”, zoals terecht in het bewuste redactionele entrefilet te lezen is.

Het concept voor deze uitspraken nu werd vóór de bezetting in de regel samengesteld door het lid van de Raad P. H. B u i s m a n, die, zij het niet-officieel, als secretaris optrad. Na meer of minder talrijke en gewichtige amenderingen, voorgesteld door ons derde medelid, collega I. A. H o l t h a u s en mij kwam dan de definitieve tekst tot stand. Dit vereiste niet zelden een omslachtige schriftelijke — of ook wel eens mondelinge gedachtenwisseling, welke echter steeds tot eenstemmigheid voerde. Dit kon omdat we alle drie door dezelfde, voor deze taak in aanmerking komende, beginselen werden geleid en voor de o.i. richtige uitvoering ervan dezelfde moeite over hadden.

Meermalen heb ik dan ook, zowel binnen- als buiten de collegiale kring te kennen gegeven, dat ik het voorzitterschap van de R.v.B. zoveel jaren met voldoening heb kunnen vervullen juist doordat mijn persoonlijke mening geen overwicht had en niet behoefde te hebben op die mijner medeleden en we dus ook de verantwoordelijkheid gelijkelijk konden dragen.

Dat juist de functie van rechtspraken, op deze wijze vervuld, in de loop der jaren tot kennis van elkanders persoonlijkheid en tot een onderlinge waardering heeft mogen leiden, moge ik hier met dankbaarheid nog neerschrijven.

April 1953

J. S a n d e r s E z n.